

unge Pige var klædt i sort, havde et stort Stenkulskors paa Brystet og en sortindbunden Bog i Haanden.

„Bare vi ikke faar noget at bebrejde os overfor hende,“ sagde Doktor Hassing med betænkelig Mine, da hun var ude af Stuen. „Hun har nedarvede Anlæg for det ekscentriske! . . . Veed du, at hun har givet Søren Fragtmand i Kommission at skaffe hende et Fotografi af Pastor Hansted?“

„Aa, det gaar nok over,“ mente Fru Hassing. „I den Alder vil man den ene Dag være Nonne, den næste Dag Kunstheriderske . . . det kender jeg fra mig selv.“

„Du er ogsaa hendes Tante, Ludovica!“

V

Emanuel var gaaet langsomt mod Hjemmet. Skyerne over hans Hoved havde trukket sig sammen. Uden at han mærkede det, begyndte der at falde en fin Regn.

Da han ude fra Forstuen hørte Hansines og Børnenes Stemmer inde i Sovekammeret, blev han et Øjeblik staaende tvivlraadig foran Døren. Saa vendte han sig bort og gik ind i sit halvtomme Kammer ovre paa den anden Side af Gangen.

Her stod han længe henne ved Vinduet og stirrede ud i den allerede skumringsfyldte Have.

Han kunde ikke længer skjule for sig selv, hvordan det stod til med ham. Den Tomhedsfølelse, som Meddelelsen om Frøken Ragnhilds Bortrejse havde efterladt hos ham, beviste tydeligt nok, hvor opfyldt han havde været af Tanken paa hendes Nærhed. At hun personlig skulde eje nogensomhelst Magt over ham, vilde han dog ikke erkende; i den Henseende nærede han ingen Bekymringer. Det var den Luft, hun havde fort med sig; det var den forkoglene Dunstkres, hvori